

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: A. B., „X“**, zastoupeného **JUDr. Michalem Vejlupkem**, advokátem, se sídlem v Ústí nad Labem, Pařížská 6, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.3.2012, JID 33191/2012/KUUK/Sur, č.j. 686/DS/2012,**

t a k t o :

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2.3.2012, JID 33191/2012/KUUK/Sur, č.j. 686/DS/2012, kterým zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odbor správních činností a obecní živnostenský úřad (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 26.1.2012, č.j. OSC/8578/2012/Koh, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „PřesZ“), pro porušení ustanovení § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), který měl spáchat tím, že dne 26.3.2011 v 9.03 hodin, na silnici č. I/62 v katastru obce Dobkovice, řídil osobní vozidlo zn. Škoda, RZ „X“, nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla orgány Policie ČR Děčín naměřena rychlost jízdy 110 km/h. Při zvážení

možné odchylky měřícího zařízení ve výši $\pm 3\%$, mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 106 km/h. Nejvyšší povolenou rychlost stanovenou pro jízdu mimo obec překročil o 16 km/h.

Žalobce v žalobě uvedl, že podstatou celého sporu je právní posouzení domnělého přestupku, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 26.3.2011 vozidlem RZ „X“ údajně překročil nejvyšší zákonem povolenou rychlost na silnici č. 1/62 v katastru obce Dobkovice. Přestupek nebyl žalobci prokázán, neboť vozidlo z pořízené fotografie není vozidlem, které žalobce řídil. Důkazní břemeno je na správním orgánu a ten své rozhodnutí opřel toliko o výpověď členů policejní hlídky, která žalobce kontrolovala. Fotografie pořízená samotnými policisty zcela jistě nezachycuje žalobcovo vozidlo. Je to běžné vozidlo Škoda Octavia Combi, na fotografii bez čitelné rz. Uvedl, že svědkyně policistka F. nemohla vidět kolegou nahlášené markanty na zadní části vozidla v době, kdy vozidlo řízené žalobcem zastavovala. Vozidel typu Škoda Octavia Combi jelo v té době na této trase několik, neboť provoz byl hustý. Pokud je záznam z radaru nečitelný, nemohla obsluha radaru (L. H.) osvědčit, že automobil jel vyšší než povolenou rychlostí. Tvzení policistů nemohou obstát, když důkaz, o němž žalovaný opírá své rozhodnutí je fotografie s nečitelnou SPZ vozidla. Je věcí správního orgánu, aby věc posoudil a o věci rozhodl, ten však nebral v úvahu žalobcovy námitky a vyjádření a vyšel při rozhodování ze svědeckých výpovědí policistů, které jsou ovšem nejednotné. Závěrem navrhl výslech žalobce a všech dosud slyšených svědků.

K podané žalobě se písemně vyjádřil žalovaný, který navrhl její zamítnutí a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Znovu zopakoval, že každý radar, který je používán Policií ČR k měření rychlosti vozidel musí odpovídat zákonu č. 505/1990 Sb., o metrologii, a jeho prováděcím vyhláškám. V uvedeném případě byla tato podmínka splněna, což je řádně doloženo i příslušnou dokumentací. Při měření rychlosti se používá i měřící zařízení RAPID-2Ka, kde se do výtisku z měřícího zařízení až dodatečně zapisuje příslušná registrační značka měřeného vozidla, protože tento výtisk obsahuje kromě času měření pouze naměřenou rychlost kontrolovaného vozidla. Přesto i tento doklad se běžně používá jako důkaz. Navíc z doložené fotodokumentace je zřejmé, že přestože není čitelná celá registrační značka, tak některá čísla jsou čitelná, a to v rozsahu „X“, což odpovídá registrační značce kontrolovaného vozidla. Zasahující policisté zřetelně viděli, že žalobce byl dne 26.3.2011 v 9.03 hodin v právním postavení řidiče předmětného vozidla, kterému byla naměřena rychlost v obci 110 km/h. Ohledně pro rozhodnutí podstatných okolností se výpovědi policistů nerozházejí. Obsah spisového materiálu nenásvědčuje tomu, že by měli zasahující policisté k projednávané věci nebo osobě obviněného subjektivní vztah, a proto žalovaný neměl důvod jejich svědeckou výpověď jakkoliv zpochybňovat.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, v níž uvedl, že nic nenamítá proti tomu, že policejní radary mají správné atesty, avšak žalobci nebyla v průběhu správního řízení předložena fotografie, ze které by byla patrná alespoň část registrační značky vozu. Po celou dobu správního řízení měl žalobce k dispozici fotodokumentaci s nečitelnou registrační značkou a ani v digitální podobě nebyla tato čitelná. Na podporu tohoto tvrzení navrhl předvolat jako svědka A. K., který jednal za správní orgán v prvním stupni. Policisté si ve svých výpovědích odporovali a správní orgány nesprávně věc zhodnotily, neboť vyšly ze špatného právního hodnocení věci a nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

Při jednání soudu právní zástupce žalobce v plném rozsahu odkázal na žalobu a repliku. Žalobce uvedl, že slyšená policistka uváděla, že měl někoho předjíždět, avšak

policista obsluhující měřicí zařízení uvedl, že nebyl žádný provoz a tak nebylo koho předjíždět. Žalobce si na tu situaci dobře pamatuje, dojel kolonu, kdy na jejím začátku byl patrový autobus. Má za to, že policista obsluhující měřicí zařízení nemohl registrační značku stihnout přečíst, protože se musel otočit a ve výhledu mu tak muselo bránit sedadlo spolujezdce a sloupek. Od počátku byl ochoten pokutu zaplatit, avšak požadoval důkaz, že rychlost překročil. Policistka mu sdělila, že tam není od toho, aby chodila sem a tam a druhý policista mu vyhrožoval předvedením. Toto jednání policistů se žalobce dotklo.

Právní zástupce žalobce při tomtéž jednání navrhl výslech svědků A. F., P. M., L. H. a P. K. a důkaz mapou předmětného místa, která by potvrdila, že bylo možno před stanovištěm hlídky odbočit.

Při tomtéž jednání soudu pověřený pracovník žalovaného odkázal na písemné vyjádření k žalobě a navrhl žalobu zamítnout.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy s.ř.s, která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí (§ 72 odst. 1 věty první s.ř.s.). Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které je povinen zkoumat bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s.ř.s., avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Podle § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2011, 7 As 83/2010, www.nssoud.cz, policistu lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví.

Krajský soud v Plzni ve svém rozsudku ze dne 28.5.2010, 17 Ca 47/2009, www.nssoud.cz, uvedl, že ke zjištění, zda žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost stačí, když kontrolující strážníci vyslechnutí správním orgánem jako svědci, odkázali na obsah svého úředního záznamu zpracovaného několik hodin po kontrole vozidla žalobce, a pokud existuje výsledek radarového měření, které překročení rychlosti dokládá.

Jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně, byly za stěžejní důkazy považovány jednak výpovědi hlídkujících policistů, a to A. F., P. M. a L. H., a dále záznam z měřicího zařízení RAMER 7CCD ze dne 26.3.2011 pořízený v 9.03.29 hod.

Svědčce A. F. mimo jiné uvedla, že vozidlo s měřicím zařízením stálo od stanoviště, kde stála ona a její kolega M. asi 400 metrů. Kolega hlásil osobní vozidlo zn. Škoda, stříbrné barvy. Nebyla si jistá, zda uváděl celou registrační značku nebo její část, ale uvedl, že na zadní části vozidla je nápis Alfa Trans – přeprava osob. Řidič odmítl předložit doklady a poukazoval na to, že technický průkaz je za předním sklem, vzala tedy fotoaparát a doklady za sklem vyfotila. Popřela, že by mohlo dojít k záměně vozidla, neboť nelze nikam odbočit. Dále uvedla, že byl běžný provoz.

Svědce P. M. mimo jiné uvedl, že kolega jim nahlásil překročení rychlosti Škodou Octavia, stříbrné barvy s tím, že na zadní části vozidla jsou polepy. Podle markantů na vozidle nemohlo dojít k záměně.

Svědce L. H., obsluhující měřicí přístroj, mimo jiné uvedl, že hlásil po naměření rychlosti typ vozidla, barvu, registrační značku a markanty vozidla. Vzpomněl si na to, že na zadní části mělo vozidlo velký nápis „Přeprava osob“. Dále uvedl, že nebyl hustý provoz a jiné vozidlo zn. Škoda se tam v tu dobu nevyskytovalo, nemohlo tedy dojít k záměně vozidel.

Výpověď těchto svědků je potvrzována i dalšími ve spise založenými doklady. Z pořízené fotodokumentace, na níž je zachyceno vozidlo řízené žalobcem je patrné, že vozidlo má na zadních dveřích nápisy „www.alfatrans.cz“, „Přeprava osob“. Na dalších fotografiích jsou zachyceny doklady žalobce focené přes sklo. Za stěžejní důkaz lze dále označit záznam z měření rychlosti vozidla, na němž je i fotografie vozidla Škoda Octavia, zřejmě stříbrné barvy, s tím, že registrační značka je v podstatě nečitelná, avšak soud se ztotožňuje se žalovaným v tom, že první číslo je skutečně s největší pravděpodobností číslo 5 a poslední číslo 4.

Tyto soudem shrnuté důkazy provedené ve správním řízení spolu tvoří jeden ucelený řetězec, neboť je zřejmé, že výpovědi policistů se spolu shodují i co do specifických okolností případu, jako jsou polepy na zadních dveřích či barva vozidla a shodně potvrdili, že nemohlo dojít k záměně vozidla. Svědek H. dokonce uvedl, že se na místě nevyskytovalo žádné jiné vozidlo Škoda. Jejich výpověď odpovídá i fotodokumentaci včetně tvrzení o tom, že žalobce ukazoval své doklady přes sklo. Takřka nečitelná registrační značka na fotografii z měřicího zařízení nijak výpovědím svědků neodporuje, ale naopak je potvrzuje, neboť první a poslední číslo se shoduje s registrační značkou předmětného vozidla – „X“.

Naproti tomu výpověď svědkyně P. K. je přinejmenším neurčitá, neboť tato svědkyně v rozporu se skutečností uvedla, že na vozidle nejsou žádné odlišující znaky od jiných vozidel, ačkoliv vozidlo řízené žalobcem mělo uvedené polepy a dále uvedla, že není schopná určit, zda se v koloně pohybovalo další vozidlo Škoda Octavia. Tvrzení žalobce, že se v té době na místě pohybovalo více vozidel zn. Škoda Octavia Combi, tak zůstává zcela osamoceno, nepodpřeno žádnými důkazy.

Soud neshledává jako vadu nečitelnost registrační značky ze záznamu měřicího zařízení, neboť takové nároky správním řádem ani jiným právním předpisem na listinné důkazy kladeny nejsou. V daném případě je nutno posuzovat, zda všemi opatřenými důkazy byl zjištěn skutkový stav, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (srov. § 3 správního řádu), což v daném případě bylo dodrženo. Za situace, kdy na jedné straně svědek H. identifikoval

vozidlo žalobce podle konkrétních znaků, a to typu, barvy, rz a polepů na vozidle, jako vozidlo, které překročilo povolenou nejvyšší rychlost, což je doloženo datovaným záznamem s fotografií a určením času a toto vozidlo bylo po ujetí vzdálenosti cca 400m zastaveno svědky F. a M., lze mít za jednoznačně prokázané, že se žalobce dopustil přestupku, který mu je kladen za vinu a za nějž byl následně správními orgány sankcionován.

Soud neprovedl důkaz výsledkem navržených svědků, neboť ti byli slyšeni ve správním řízení a žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by vedly k závěru o neúplnosti jejich výsledku či jiných vadách, pro které by bylo nutno výsledek opakovat. Soud neprovedl ani důkaz mapou místa, kde se stal uvedený dopravní přestupek, neboť existence možnosti odbočení mezi změřením rychlosti a stanovištěm hlídky zastavující vozidla není relevantní pro daný případ, neboť jak bylo shora uvedeno, byla vyvrácena možná záměna s jiným vozidlem, stejně jako nebylo potvrzeno, že by se na místě pohybovala jiná vozidla stejného typu a barvy, jako je vozidlo žalobcovo.

Soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 6.5.2013

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová